

[Inger Gautier Schmit.]

kommuner Udgifter i Anledning af Oprettelsen af Herberger.

Jeg finder altsaa Anledning til at beklage, at Socialministeren ikke har lettet sig selv Vejen ved at indbyde disse Repræsentanter, thi havde saadanne været med i Udvalget, kunde man have undgaaet den Vanskelighed, man nu staar overfor, at saavel Amdsraad som Sogneraad har meget ringe Sympati for Forslaget. Det er absolut ikke Venstres Mening at føre nogen Skyttegravskrig, absolut ikke, men det maa vel være os tilladt at faa de forskellige Ting oplyst, som endnu ikke er oplyst. Vi er ikke bedre end den højtærede Minister selv, som i Bemærkningerne har udtrykt, at han paa et vist Tidspunkt har øjnet en Fare for, at disse Herberger muligt vilde medføre en øget Tilgang fra Land til By, hvilket jo maa siges at være en Fare, og tillige at der kunde være en Fare for, at man kom til at svække det private Initiativ, hvilket Ministeren ogsaa maatte erkende var uheldigt overfor en Sag som denne.

Vi fra Venstres Side har udtalt vor Villighed til at medarbejde paa at skaffe en bedre Ordning paa de Hjem, som maatte siges at være utilstrækkelige, og vi har ogsaa Ønske om at give de Kommuner, hvor det endnu ikke er lykkedes at faa disse Forhold ordnet tilstrækkeligt, en kraftig Tilskyndelse til at tage denne Sag op, saaledes at den kom til at hvile i sig selv, men man kan aldeles ikke paa dette Tidspunkt komme med Udtalelser om, at vi vil lade det hele ende i et Bjerg af Papir, fordi vi endnu har de samme Ængstelser, som det høje Socialministerium og for Resten ogsaa det nedsatte Udvalg havde paa disse to Punkter, at man kom til at trække endnu flere arbejdsløse ind til Byerne, og at det private Initiativ, naar det saa, at Staten var villig til at yde Tilskud, ganske simpelt sagde: Nu kan vi ikke mere tage os af den Sag, der er saa meget andet, der kalder paa vore Kræfter; naar Staten træder til, saa lad den tage det hele. Dette vilde absolut være meget uheldigt i en Sag som denne.

Jeg skal tillade mig at spørge den højtærede Justitsminister, hvorledes det forholder sig med Overvejelserne angaaende Biografteatrene. Dette Spørgsmaal har jo stadig væk ikke faaet sin Afklaring, og fra mange Sider er der bestandig en overordentlig stor Utilfredshed med Forholdene paa dette Omraade, et Omraade, som jo har den største Betydning for den opvoksende Slægt. Jeg har erfaret, at man har givet

„Fængselshjælpen“ Overskuddet af et af de i København værende Biografteatre, som man har frataget en Dame, der tidligere havde det, og at det er Tanken muligvis at gaa videre med en saadan Anvendelse af Overskuddet, saaledes at de forskellige Biografteatre overgik til vælgende og filantropiske Institutioner.

Jeg vil dog advare den højtærede Justitsminister imod at fastlægge denne Udviklingslinie, idet jeg tror, at mange Mennesker i Landet staar højst uforstaaende overfor dette, at Overskuddet fra Grandteatret bruges til at støtte „Fængselshjælpen“, som hjælper forvildet og forbryderisk Ungdom. Disse Penge skaffes ofte til Veje ved, at man i dette Biografteater spiller Films med de mest sensationelle Overskrifter, som ganske særlig skal trække unge Mennesker til. Da man i dette Teater skulde opføre en bestemt Film, blev der i Bladene averteret om, at „en Venusmodel søges“, med den Tilføjelse: „hvis Ben holder de for Ziegfeld-Pigerne gældende Maal“. Der indkom en Masse Tilbud paa denne Annonce, og Teatret spillede denne Film. Jeg synes, der er noget højst ejendommeligt i, at man spiller Biografstykker med saadanne mærkelige Titler som f. Eks. „Uromoral“, „Venus“, „7 Æventyr“, „En Pige i hver Havn“, „Venustemplet“, „Filmen om Kærlighed“, „Skønhed og Romantik“, „Ungkarl for en Nat“, „Hendes Rejse til Paris“, „En kompromitterende Nat“ o. s. v.; at saadanne Stykker spilles for den Ungdom, som føler sig draget af disse sensationelle Titler, og at Overskuddet af de mange Penge, som de unge lægger derhenne, saa skal gaa til Institutioner, som skal raade Bod bl. a. ogsaa paa den store Skade, som disse Biografteatrer gør de unges Sind og Sjeleliv. Jeg kan godt forstaa, at der er noget utiltalende i, at en enkelt Indehaver skal sidde og skovle en hel Mængde Penge ind, men der er for min Betragtning noget fuldstændig bagvendt i, at man skulde gribe til den Udvej at give Overskuddet af disse Institutioner til de filantropiske Arbejder, som netop tager Sigte paa at hjælpe de forvildede unge, som meget ofte ødelægges gennem Biografteatrene.

Jeg vil dernæst gerne tillade mig at sige nogle Ord om Statsradiofoniens økonomiske Forhold. Statsradiofonien har jo en Monopolstilling, er fra Begyndelsen taget under Armene af Staten og er som saadan urørlig, og med dens Sejrsgang over Jordan er det jo givet, at dens økonomiske Forhold maa være blændende, hvad